

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΝ ΙΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκεκριμένον ύπό τον Υπουργείου της Παιδείας — Έγκυλος αρ. 30, μέσον 11 Απριλίου 1932 —
ώς έλευθερον ἀνάγγισμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης και Στοιχειώδους Εκπαίδευσεως.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΤΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΩΣΤΕΡΙΚΟΥ : "Ετησία. δραχμής 100. Εξά-
μηνον δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΩΣΤΕΡΙΚΟΥ : Αίγυπτον γρέσια διστρι. 50,
Αρεοποίης δοιλάριο 3.— Αγγλίας και δώλων ἐν γέ-
νει τῶν ἔλλον Κρατῶν στάλινα 10.
Έξημνον και Τρίμηνον ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΣ 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχισει τὸν ίντι Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μοὶ δρχίσουν τὸν ίντι οἰονδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

· Οδός Βαρισίδηου άριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρδάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

· Αθήναι, 27 Ιουλίου 1935

· Ετος 57ον. — Αριθ. 35

ΑΠΟ ΤΟ ΆΛΛΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΝΤΡΟΤΟΙΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό BERTHE BERNAGE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Ἐλθειει πρός με πάντες οἱ κε-
κοπικότες καὶ πεφορισμένοι, καὶ
γὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς...»

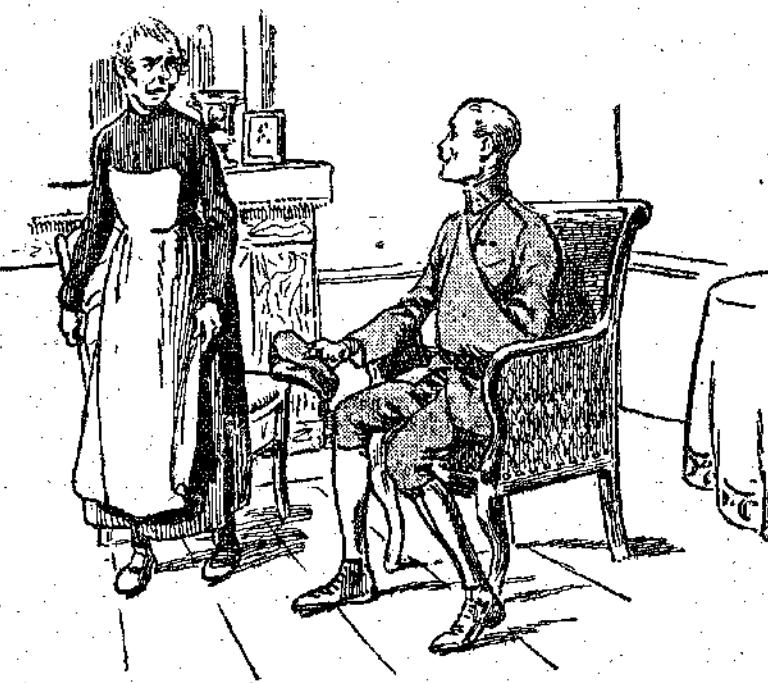
Καὶ ξαρνικά τὸ κοριτσάκι ξέσπα-
σε εὲ κλάμμικτα ἔκλεισε τὸ βιβλίο
κι' ἔψυγε χωρὶς νὰ
πῃ σύτε ἀγντίο στὴν
κυρία.

«Καλέμηνη μικρό-
λα, πόσο θὰ ἔχῃ δυ-
φέρει καὶ πόσο θὰ θ-
θελα νὰ τῆς δώσω λί-
γη χαρά», ἔκανε ἡ
γράμμα κυρία καυνώντας
μὲ συμπόγια τὸ κε-
φάλι τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Τὴν ἀλλη μέρα η
κυρία Φερτέ ἀδικα
περίμενε τὴ μικρή τῆς
ἀναγνώστρια. Τί εἶχε
ἀπογίνει ἡ Συλβία;

Ἡ μικρόλα γυρί-
ζοντας ἀπὸ τὴ βίλλα
δὲν εἶχε δώσει καμ-
μικά ἀπάντηση στὰ ἀ-
πειρα ἐρωτήματα τῆς
ξαδέλφης τῆς καὶ ἐ-
κείνην φουρκισμένη
ἐπὶ τὴ σιωπή τῆς τὴν
κακομεταχειρίστηκε

· «Η κυρία Αθρηλία σηκώθηκε καὶ κοίταξε τὸ λοχαγὸν κατάχλωμη»

ἄλλες φορὲς. «Οταν κάθησαν στὸ
τραπέζιο γιὰ νὰ φάνε ἡ σούπα ἡταν
λιγοτάκινη; Ξέν φρενῶν ἡ κυ-
ρία Αθρηλία δέρχισε νὰ βρίζῃ τὴ Συλ-
βία καὶ νὰ τὴν λέγῃ ἀκαμάτα καὶ ἀ-
χαίρευτη σὰν τὸν πατέρα τῆς.

· Η μικρόλα, ποὺ τὶς περισσότερες
φορὲς δὲν ἀφήνει νὰ πέσῃ λόγος, δὲν
τῆς δύωσε καμιαὶ ἀπάντηση κι' σύτε
ἔδειχνε καὶ πώς ἀκούγει τὰ μαλώ-
ματά της, γιάτι ἐν γοῦς τῆς ἡταν ἀλ-

προφυλάξεις. · Ήταν ἔνα τετράδιο
ίχνογραφίας, ποὺ μὲ μεγάλη δυσκο-
λία εἶχε καταφέρει νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὶς
έρευνες τῆς ξαδέλφης τῆς. Σταλή-
θεια δριώς ἡταν πολὺ νόστιμο τὸ τε-
τραδιάκιο αὐτό. «Ἀρχισε νὰ τὸ ξεψυλ-
λίζῃ μὲ φανερὴ εὐχαρίστηση. Στὴν
πρώτη σελίδα ἡταν σχεδιασμένο τὸ
πορτραΐτο μιᾶς μικρούλας Συλβίας
ποὺ χαρογελούσσε εύθυμα. · Απὸ κά-
τω ἡταν γραμμένο μὲ μολύβι: «Η

μικρή μου μελάχροινή βασιλοπούλα
ὅταν ἔγινε ἐπτά χρόνων». · Τοτερα
ἔρχονται ἄλλα διεσκεδαστικά σχέ-
δια: «Η Συλβία παῖζοντας μὲ τὴ
γάτα», «Η Συλβία κοιτάζοντας ἔνα
χοντρὸ βιβλίο». «Η Συλβία νανουρί-
ζοντας τὴν κούκλα τῆς». Τὸ τετρά-
διο ἡταν τόσο μικρό ποὺ νὴ κυρία
Αθρηλία δὲν τὸ εἶχε ἀνακαλύψει ἀ-
κόμη. Καὶ νὰ πού τώρα ἡ Συλβία,
μ' ἔνα μολύβι στὸ χέ-
ρι, δέρχισε κι' αὐτὴ
νὰ σχεδιάζῃ ἐπάνω σ'
ἔνα διγράφο φύλλο.

· Ω, δὲν δημήρησε ἀμ-
φιβολία πώς τὸ σχε-
διασμα τῆς εἶχε πολ-
λὰ λάθη. Μά νὴ Συλ-
βία εἶχε μάθει ἀπὸ
τὸν πατέρα τῆς πῶς
νὰ πιάνῃ τὸ μολύβι
καὶ μὲ λίγη ιαγώνη
θὰ μπορούσε
κανεὶς γάναγνωρίσῃ
στὴ μορφὴ τῆς ἡλι-
κιωμένης κυρίας ποὺ
ἔπλεκε ξαπλιώμένη
στὴν πολυθρόνα, τὸ
πρόσωπο καὶ τὴν ἀδύ-
νατη σιλουέτα τῆς κυ-
ρίας Φερτέ. Πραγ-
ματικά ἡ δριώτης δη-
μήρησε καὶ μάρο ἔνα
παιδί μ' ἀληθινὸ ζω-
γραφικὸ τάλαντο θὰ
μπορούσε γάλ ἐπιτύχη
ἔνα σχέδιο τόσο ζω-
τανό. · Η μικρή ζωγράφος κάθησε
καὶ δούλεψε ἐπάνω στὸ σχέδιό της
ἴως που σκοτείνασε ἐντελῶς κι' ἐπε-
σε νὰ κοιμηθῇ.

· Αλέμονο, ἡ ἀλλη μέρα δέρχισε
πολὺ ἀσχήμα γιὰ τὴ δυστυχισμένη
δρρανή. Πρωτ-πρωτὶ νὴ κυρία Αθρη-
λία, ποὺ ἡταν στὶς κακές τῆς ἀνέ-
θηκε ἐπάνω φωγάζοντας στὴ Συλβία
πώς κόντευε νὰ μεσημεριάσῃ καὶ
αὐτὴ ἀκόμη κοιμέται. · Η μικρόλα

νιόθηκε και κατέβγειε βιαστική για
να πάρει να πάρει γάλα από τη γει-
τονιά. Και τόσο γρήγορα κατέβη-
κε, που έχασες νά φυλάξῃ το πολύ-
τιμο τετράδιό της μέσα στά έρμαρι.

“Οταν γύρισε στά σπίτι, ή κυρία
Αύρηλια την περίμενε στήν πόρτα.
— Ξέρω τώρα γιατί κάνεις τόσο
δυσχήμα όλες τις δουλειές σου, τής
είπε μ’ ένα μορχθηρό χαμόγελο. Δέν

— Φεύγετας, μίς, χωρίς νά φιλήσετε
τη Φραγκίνα σας;...

μπορει κανείς για τά κάνη και τά
δυν μαζί: νά δουλεύη στά σπίτι και
για μουντζουρώνη χαρτιά.

Τη Συλδία την κατέταξε κατάλωμη.

— Ναι, γαλ, νά μουντζουρώνη τά
χαρτιά με διάφορες ζωγραφίες, έ-
πανέλαβε ή κυρία Αύρηλια. Άνεβη-
κα στήν κάμαρά σου και άνακάλυψε
την αιτία της τεμπελιάς σου. Ή δε-
σποινίς μας θά νομίζη δίχως άλλο
πώς είναι καρμιά σπουδαία καλλι-
τέχνικς, σάγ τών πατέρα της. Μά έγω
στά λέω γιά νά τό ξέρης: τέ τετρά-
διό σου δέν θά τό ξανατένεις πά ποτέ!

— Δός μου το πίω! φώναξε η
Συλδία ξένω φρενών.

— Ποτέ, απάντησε η κυρία Αύ-
ρηλια, που έμοιαζε σάν νά τής έκανε
ενχαριστηγή γιά βλέπη τη Συλδία
θυμούμενη.

— Δέν έχεις τό δικαίωμα για μού
τό πάρης!

— Κι’ έσσεις τό δικαίωμα για μού
γιά τό χρήσεις κρυφά από μένα!

— Δός μου το πίω!

— “Αλγε νά τέθρης λατπόν τό τε-
τράδιό σου, τόκαψα!

— Τόκαψας! Ω! Είσαι κλέφτρα;
είσαι κακιά, σε συχαίνομαται και δέν

θά σου τό συγχωρήσω ποτέ μου!

Και σάν τρελλή από τη λύπη της
ή Συλδία δύνοιες τήν πόρτα κι’ έφυ-
γε από τό σπίτι. Περπάτησε ώρα
πολλή, δευναλούμητα, ώς που έφθασε
στά δασάκι. Σάν τήν ήμέρα που είχε
φχρέψει τή Φραγκίνα από τό ποτά-
μι, έτρύπωσε άναμεσα στούς θύμνους
και κει μπόρεσε νά ξεσπάση τή λύπη
της με δάκρυα και με θρήνους.

«Ποτέ μου πιά δέν θά ξαναγυρίσω
σπίτι της, έλεγε μ’ απόφαση. Θά
φύγω νά πάω μακριά. Θά μπω σε
κανένα κτήμα νά δουλέψω γιατί νά
βγάλω τό φωμή μου. Τώρα ξέρω ήπιο
δουλειά. Κάπου θά βρεθή νά με πά-
ρουν για δυπρέτρια και δουδήποτε
κι’ από πάω θά είμαι λιγότερο δυστυ-
χισμένη παρά σ’ αιτήν».

Και τά κλάμματά της δυνάμωναν.

“Ωστόσο ή Συλδία δέν έτρεψε παρά
δώδεκα έτών και στήν ήλινία αύτή
ή πεντα και τή μεγαλύτερη
λύπη. Η μικρούλα δέν είχε βάλει
τίποτε στά στόμα της από τό περα-
σμένο βράδυ. Έξεγιλημένη από τά
δάκρυα, από τόν δρόμο πού είχε κά-
νει κι’ από τή νηστεία, ή Συλδία
στά τέλος αποκομίζηκε.

Εύπνηγος ξαφνικά από δικιλές που
άκούγονταν κοντά της. Μισάνοιξε τά
μάτια της κι’ βοτερά τά ξανάκλεισε
γιατί θυμήθηκε τή λύπη της. Στά
τέλος δύμας άκουσε νάναφέρουν τό-
νομά της:

— Η Συλδία είναι!
Μ’ ένα πήδημα βρέθηκε δρυθή και
δοκίμασε νά φύγη.

— Συλδία! Ή γιαγιά σε περίμενε
σήμερα. Τί έπαθες; “Ησουν δρρω-
στη;” Ή μήπως σ’ έστειλε ή ξαδέλ-
φη σου νά μαζέψης έύλα;

— Ο Πέτρος κι’ ή Μαρία τήν είχαν
πιάσει από τά χέρια, τήν κρατούσαν

στερεό και δέν τήν άφηγαν νά ξεφύγη.

— Αφήστε με, αφήστε με, έκανε
ή Συλδία παλεύοντας νά έλευθεριωθή
από τά χέρια τους.

— Οχι, θέρηθης μαζί μας. Ξέρεις,
δέν πήραμε τή Φραγκίνα στόν περί-
πατο. Τότερα από τό πάθημα της
φοβήσται νά ξανάρθη στά δάσος. Μά
τι έχεις, Συλδία; Είσαι κατάλωμη,
φάνεσαι δρρωστη. “Έλα μαζί μας
στά σπίτι. ” Άλλωστε είγαι άργα, πέν-
τε νά φύρα!

— Ήταν κιδίλας πέντε ή ώρα τό από-
γευμα και ή Συλδία δέν είχε φάει
τίποτε δλη τήν ήμέρα! Ξεφυκιά δλα
δρχισαν νά στριφογυρίζουν γύρω της
και σωριάστηκε χάμια λιπόθυμη.

— Μίς, μίς, φώναξε ή Μαρία. ή
Συλδία δέν είναι καλά. Διδούτε της
νά μυριστή τό μπουκαλάκι σας!

— Ή μίς έτρεξε άμεσως και κατόρ-
θωσε σε λίγο νά συνεφέρη τή μικρή.

— Θά έρθης μαζί μας, είπε με μέ-
τογό που δεν δενδεχόταν διντήρηση.

— Δέν θέλω νά γυρίσω πέντε στά
σπίτι της ξαδέρφησης μου, φιλύρισης ή
Συλδία. Ποτέ, ποτέ δέν θά ξαναγυ-
ρίσω.

— Ήταν δύμας πολύ ζδόνατη για νά
μπορέση νάγιτσασθη. Αφέθηκε λοι-
πόν στά χέρια την πέντε τό ένα μέρος κι’
από τό δλλο τήν πήραν μαζί τους.

— Α, δέν είναι αύτή δουλειά, εί-
πε ή Μαρία. Κάθε φορά που γυρί-
ζουμε από τό δάσος φέρνουμε μαζί^{κι’} έναν δρρωστο.

— Οταν πληγσάν στό χωριό ή Συλ-
δία δρρισε πάλι νά παλεύη για νά
ξεφύγη..

— Αφήστε με, θέλω νά φύγω,
έλεγε.

— Έλα μαζί μας, κοριτσάκι μου,
τή συμβούλευσε ή μίς Σύμευ. Θά πή-

τά βάσανά σου στήν χυρία Φερτέ.

— Ω, τί μεγάλη δακούθηση νά μπο-
ρει κανείς, δταν είναι τόσο λυπημέ-
νος, νά πέση στήν δάκρυα μαζί κα-
λής γιαγιάς πού δέν μαλλώνει, πού
παρηγορει και κατίδενει. Ή χυρία
Φερτέ με μεγάλη δυσκολία μπόρεσε
νά καταλάβη τή μπερδεμένη άφηγη-
ση τής μικρής. Στό τέλος κατάφερε
νά τήν καθηγουχάσην κάπως, τήν έ-
πεισεις για φάνη και τής είπε:

— Τώρα, παιδί μου, πρέπει νά γυ-
ρίσης πέντω στήν ξαδέλφη σου.

— Οχι, δχι, δέν θά ξαναγυρίσω.
Θέλω νά φύγω, νά πάω μακριά.

— Αύτο δέν μπορεις, παιδί μου,
νά τό κάνης. Γιατί θά σ’ έπιναν σι-
χαροφύλακες και θά σε γύριζαν πέν-
τε τή βλά.

— Τή ουχαίνουμαι, δέν μπόρω νά
τή δώ στά μάτια μου, δέν θά τή συ-
χωρήσω ποτέ μου.

— Στό τέλος θά τή συγχωρήσης,
μά για τήν ώρα, πρέπει νά είσαι δ-
πάχουη κι’ εύγενικη μαζί της. Κάνε
θύμονή, παιδί μου. Θέρεσους έδω
κάθε μέρα νά μού διαβάζης και θά
κάνω δ, τη μπορώ γιατί νά σου διλαφρώ-
σω τή δυστυχία σου. Ή θέρες θά μέ-
παν άως τήν πόρτα τής ξαδέρφησης σου.
Σέ λίγο θά στείλω νά φωνάξω και
σένα.

Και μά τά λέγια αύτά ή καλή χυ-
ρία, παρ’ δλα τά γεράματά της και
τήν τύφλωση της, φώναξε τένη έγγο-
νή της νά τήν διηγήση στήν χυρία
Αύρηλια.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Μέ τον φεγγαριού τή χάρη,
Μέ τής νύχιας τή δροσούλα,
Μέ τά δλλαμπρα τάστερια,
“Ερθε δ Χάρος γά την πάρη^η
Τήν πεντάμορφη παιδιούλα,
Μέσ’ απ’ τόν γονιῶν τό χέρια.

Πάσον δμορφος θά μοιάζει
“Οταν έρχεται έδω κάτω
Μιδ άγγη ψυχή νά πάρη.
Τί ρερίσματα θά τάξη,
Μέ τή μάγισσα θωριά του
Μέ τήν πλάγια του τή χάρη.

Τά χεράκια της απλώνει
Νά φιγάτε στήν δάκαλιά του,
η άνωποπτη ψυχήτα.
“Αχ! τό φώς πού σε θαμπώνει,
Είναι φλόγα μακριά του,
Θά καίς, πεταλούδισα!

Τήν έπηρη στά φτερά του,
Τήν έδογισσε και πάει
Σ’ δλλη πιά καθάρια οφαῖρα.
Μά οι γονιοί θρονούνε κάτω...
Τό δάγγελούδι πον πετάσει...
Δέν ξαναγυνά δέν πέρα!

φότης στεφανίας

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

ΙΑΝΑΡΓΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

E' - Καλό ταξίδι!

Αφού τελείωσε η παράδοση, τών δπλων, δ Νώε διάβασε κατάλογο,
για νά ίδη μήπως έμεινε κανένα ζώο έξω. Ακούγοντας τόνομά του, κάθε
ζώο άπαντονε «παρόν» ήνταν άρσενικό, και «παρούσα» ήνταν θη-
λυκό.

— Λέοντας!

— Παρών!

— Καμηλοπάρδαλη.

— Παρούσα!

Μόνο ή κήνα με λάθος. Επειδή πρίν από αύτη φωνάχτηκαν δό-
πετεινός, δ ίνδιανός, δ φασιανός, πού είπαν δλοι «παρόν», παρασύμηκε
κι’ είπε τό ίδιο κι’ ή κήνα,

Τό ταξίδι τους δύμας έτοις δρως γινόταν τώρα, μπορεί νά ήταν πιο εύχριστο, άλλο δέν ήταν κι' δλότελα σκίνυντο. Συχνά τό βράδυ από τήν βάρκα όχουγαν τά μουγκρητά τούς τίγρη & πολύ κοντινή διόδισταση κι' οι βαρκάρηδες φρόντιζαν νά πλέουν στή μέση του ποταμού για νά διατρέχουν μικρότερο κίνδυνο ότι το υχόν τό θηρίο δόκιμας νά πηδήση κατά πάνω τους. Άκρη και στό διάστημα τής ήμέρας, οι βαρκάρηδες & πρόφευγαν για περνούν κάτιστο πάπια τά μεγάλα δέντρα που διαλύγαν τά δυνατά κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι.

Τώρα, μὲ τήν άνθυγιευνή δίαιτα που κάνουμε, δέρρωσταίνουμε συχνά, βαριά, κι' άλλο δέν κάνουμε παρά νά παίρνουμε γιατρικά. Άλλα τά γιατρικά — λέει δ. κ. Πέτρου. Καὶ πίστεψα πιο εύκολα τήν διγεινή του διάστακλα. Γιατί δ. κ. Πέτρου διδάσκει τους άνθρωπους για ξαναγρίσουν στή φυσική δίαιτα, στή φυσική ζωή. Νέφησουν δηλαδή τόσο τήν κρεοφαγία, δισ και τά δηλητήρια έκεινα που συνήθισαν νά παίρνουν μὲ τόν πολιτισμό, τά έρεθιστικά και τά μεθυστικά, τά οινόπνευμα, τόν καφέ, τό τσάι και τ' άμετρητα διλλα. Άκρη και τ' άλλα, και τό πιπέρι, και τή μουστάρδα, και δισ τά δημητριακά. Ή καλύτερη, η μόνη τροφή του άνθρωπου—ισχυρίζεται δ. κ. Πέτρου — είναι τά χόρτα και προπάντων τά φρούτα. Επειτά τά δημητριακά, τά γάλα κι' δισ γίγουνται μ' αυτά. Ανθρωπος μὲ δργανισμό έξατλημένο άγανευθεταί μόλις κάμει δηλγών ήμερων φρουτοθεραπεία. — κερασοθεραπεία, σταφυλοθεραπεία κτλ. (γιά μερικές ήμέρες δηλαδή για μή φέγη τίποτ' άλλο από δερμάτινα). Κι' δ. κ. Πέτρου έχηγε στό βιβλίο του γιά ποιό λόγο βλάπτει τό κρέας τόν άνθρωπο, δργανισμό, και γιά ποιό λόγο, τόν διατηρεί δικαίο, η τόν άγκνεύεται η φυτική τροφή.

Άφοις ταξιδεύουν έτοις καμπιά δεκαπενταριά μέρες δέρρησαν τήν βάρκα και πήραν πάλι τό δρόμο τής στεριδας για νά φτάσουν στόν ποταμό Νερπούτα. (Άκαλονθεί) γεαργια ταργούμα

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΗ

Άγαπησοι μου,

ΕΡΕΤΕ βέβαια, πώς άμ' δέρρωστήση κανένας σοδορά, από χρόνια δργανική δέρρωστεια—νεφρές, σηκώτι, στομάχι και καθετήσης—οι γιατροί του έπιβάλλουν : γιά τρώγ λίγο κι' δχι απ' δλα' νά μή βάζη στό στόμα του κρέας γιά τρώγ μόνο δ, τι πρέπει. Ο πολιτισμός, βλέπετε, μᾶς έχει βγάλει από τή φυσική ζωή και μᾶς έχει κακοσυγήθισει. Οι άνθρωποι χαλαρύν τό στομάχι τους μὲ τά διάφορα καρυκέματα και γίγουνται διλοιδικοί η νευρικοί μὲ τά διάφορα ποτά. Νομίζουν πώς δέν μπορούν νά χορτάσουν δέν δέν φανεί κρέας και πώς δέν μπορούν νά χωνέψουν. Δέν δέν πάρουν διτέρα κι' έναν καφέ μ' ένα τσιγάρο. Άλλ' αντά δέν είναι παρά πλάνες, προλήψεις και κακές συνήθειες. Είναι διποδεγμένο πώς χορτάνει κανείς και ζει έξαιρετα τρώγοντας χόρτα και φρούτα, κι' δικόμα πώς μ' αυτή τή δίαιτα γίνεται τόσο δυνατός γιά έργασία, γιά δημώνα, δισ κι' δικοφάγος. Με τή διαφορά πώς δικοφάγος μὲ τόν καφέ θά κατανήσης, έχει δικόμα κάμποσα χρόνια ζωής. Φτάνει νά μήν ξαναρχίση

καρποδίκιτος, θά έχη πάγια τήν διγεινή του και τή δύναμή του. Σπάνια θ' άρρωσταίνη, διλοφάνερο, πώς δέν άνθρωπος αύτός τρεφόταν έξαρχης, πού θά πάθαινε ποτέ από σοβαρά δργανική δέρρωστεια κι' η ζωή του θά έξακτελουθούσε άνδυνη κι' απάραχη ως τά βαθιά γεράματα ήταν, άνδυνος έπισης, θά έριτουργούν φυσιολογικά, καγονικά.

Τώρα, μὲ τήν άνθυγιευνή δίαιτα που κάνουμε, δέρρωσταίνουμε συχνά, βαριά, κι' άλλο δέν κάνουμε παρά νά παίρνουμε γιατρικά. Άλλα τά γιατρικά — σκεπάζουν δέντρα που διαλύγαν τά δυνατά κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι. Βέβαια ήταν πιο ωραίο νά ταξιδεύη κανείς κάτω διόδιστη δέντρα όπι τά μεγάλα κλαδά τους πάνω ότι τό ποτάμι.

Δέν ζούνη η λύπη κι' ό χαρά ξέχωρο, η μάς απ' τήν άλλη Χαρά! τί λέξη ποδητή τί πλέρια... τί μεγάλη! Μά η λύπη είν' πάνεια πιό τρανή και πιό τρερο. τή ζούμε Γιατί και μέσα στή χαρά πολλές φορές πονούμε.

Δέν κλαίμε μάνο στή χαρά και στήν έπιδια Μά και στό δύο πολλές φορές ποιοράζουμε τόν πόνο. Κλαίρε και γιά παλιές χαρές, γοργόφτερες έπιλιδες Πού τή ζωή μάς φωτισμενά σά δυο χρυσές έχητες.

ΕΑΠΙΔΕΣ

Έλπιδες γοργοφτέρουγες πού τρέχεται και πάτε; Και βιάζεται στό διάβησας και πίσω δέν γηρνάτε. Γιατί πεντάνεται γοργά, σά όρδο στή άνθυγιανάλη. Πού γέρνει κάπιοι δεινινό μέ πάνο τό κεφάλι;

Δέν ζούνη η λύπη κι' ό χαρά ξέχωρο, η μάς απ' τήν άλλη Χαρά! τί λέξη ποδητή τί πλέρια... τί μεγάλη! Μά η λύπη είν' πάνεια πιό τρανή και πιό τρερο. τή ζούμε Γιατί και μέσα στή χαρά πολλές φορές πονούμε.

Δέν κλαίμε μάνο στή χαρά και στήν έπιδια Μά και στό δύο πολλές φορές ποιοράζουμε τόν πόνο. Κλαίρε και γιά παλιές χαρές, γοργόφτερες έπιλιδες Πού τή ζωή μάς φωτισμενά σά δυο χρυσές έχητες.

Χρυσότερειο [B]

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Μή μου μιλήστε για λύπες ούτε για χαρές. Μή μου πήστε για τή ζωή μας που μιάσι κόπε σάν τό μονυκούσμα τής τρομημάτας και πότε σάν τό κεδε του άνωντάνους ζέφυρουν! Ας ξανασυμεί τόσα ουειρά μας δεσμώναν και χάρηκαν σάν τόπορα στήν ζωής μας πονούμενοι.

Ας μή μιλήσουμε για λείψηνος πού διαποδήμες και πόνο έψυγαν μακριά, στή λεβεντοπνίχτρα, δάλασσα. Μή μου πήστε για τόν άδερφοπολη του έφυγε τού ήσυχη άπογονακά και τό πένθιμο κούνιον, κούνιον τής κουκουβάγιας, άντηχον τόσο μελάγχολα στήν ψυχή μου! Νοιώθω τόν έαυτό μου νά χάνεται σιγά-σιγά μόσ' στό ματήριο τής νύχεας. Καθώς μέ κοιτάσι φοίνεται πώς και σή συμφωνες μ' δια Λέωφον! Αλληδεια;

Κι' δέστε καθώς τό αισθήματά μας συμφωνούμε, ακούντε μας τή γλυκιά μυρωδιά τών ιεταζαμινών, πού διαποδήμενοι, τό πάπαλο «πλάφ» που κάνει τό κέδωμα τό ουκούνιδο κέκομένο κούνιον, κούνιον τής κουκουβάγιας, άντηχον τόσο μελάγχολα στήν ψυχή μου! Νοιώθω τόν έαυτό μου νά χάνεται σιγά-σιγά μόσ' στό ματήριο τής νύχεας.

Θά γέρων στήν διόρχυση άμμουδιά Στή θάλασσα διντικρύν τή λατρεμένη, Ησυχή θάναι μέσα μου ή καρδιά Γαληγεμένη.

Οσα χρυσάφια θά σκορπάγη αυγή, Μονάχη θά τά χαίρομαι κατ' πέρα Χωρίς συντρόφους γύρω μου στή γη Καί στόν οιδέρα.

Κάποια καράβια ού θωράκ μακριά Μέσα σ' αγκώνιδα σινιάλο νά μού κάνουν Θά λέω Χαρά θά φέρνουν, τήν καρδιά Νά μου θεμάνουν...

Κι' εύλαβικά δειλή μιά προσευχή Θά ψυχρίζουν τή φωτιά μου κελή Θά μου μάς πληρωθούνε οι κρυψοί Πόθεν δια δειλί...

Καί κάποια μέρα ζωής, γαλανή Κι' η προσευνόμενη χαρά μου φτάσει Σ' ζεισήν τή γωνιά τή μακρινή Στ' αιροσθαλάσσα...

Μακεδονοπούλα [A]

ΒΡΟΧΗ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Άπό τό πρωτ ο οδρανός είναι συννεφιασμένος Αστραπές σάν τρίδια λάμπουν, και βροντές δυνατές. Ανεμός φυσσ. Όλα είναι προμηρύματα τής βροχής. Σέ λίγο οι πρώτες στάλες πέρφων στή γη. Οι διαβάτες ταχύνουν τό βήμα τους για νά μή τους πάσση τη βροχή ποιν φθάνουν πέρα πάνεια στό μέρος που θέλουν νά πάνε. Σέ λίγο οι στάλες γίνονται πούτηντερες, πέπειτα μιά αστραπή συνδεμένη από μιά βροντή—και αρχίζει η βροχή. Ή γη διψασμένη πίνει πάνεια σερό μά δέν χροταίνε. Εχει δίκιο, γιατί τόσες μέρες δ' ήλιος τήν έπιληπτή σερίπιο, και τήν έσρανα.

Τό δέντρα καθώς και τό λουλούδια έπειλένται και δεσχίνουν τά καταπάσινα φύλλα τους χωρίς κόκκινο σκόνη.

Στό κεφαλίδια πέφτει η βροχή προξέντες τό μονότονο πλιτες-πλάτες. Οι βροντές διαδέχονται ή μιά τήν αλλη

σας. "Αν μελαγχολείτε καὶ διὰ θλίβεστε καμιά φορά — κι' αὐτό είναι πολὺ φυσικό — τότην ἄλλη φορά δύλα εῖσι γελοῦν. Παίρνετε λοιπόν τὴν πολὺ αἰσιόδοξην δῆμην τῆς ζωῆς. — «Ο καρένος πόργος» τοῦ Μαργαρέτου Βιολιοῦ. Ήρωία ή παράδοση, ἀλλὰ ἐντελῶς ἀδόκιμα γραμμένη. — «Θυμόμαια» τῆς Πουσέτ. Πολὺ μελαγχολικό. Συνηθίσμενό. — Θά εξακολουθήσω.

Η Διάπλασις σκοπεύεται τούς φίλους της: Μαρθον Προσωπιδοφόρου (χαίρω πού περνᾶς ἔκει τόσο φραΐα» είναι ή αμοιβή τῶν κόπων πού σκαρεῖς γάλινα προσβαθῆς τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαδίκτιο μὲ τὴν σειρά του· σοὶ ἔστειλα 9 τετράδια.) «Ηρινγαν (οὐ συγχάρω πού ἥλθες πρώτη στὴν τάξην οἱ λύσεις δεκτές ἀφοῦ αὐτὸν δύνανται χωρὶς νὰ τὸ καταλάβειν) Κλάραν (αὐτές, καθὼς θὰ εἰδεῖς σοὶ ἵστεριν· πολὺ μ' εὐχαριστοῦς τὸ φράτιο σου γράμμα μι· ἐλπίζω νὰ ἔξακολουθήσῃς· μήν ἀπελπίζεσαι, στὴν ἕσοχη θὰ δυναμισθεῖς καὶ γρήγορα θὰ ἔναντις στὸ ἀγαπημένο σου σχελιό) «Ασύλληπτον» (θερμά αὐλαντητήρια· ἔστειλα 4 τετράδια γράφε μου, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὸν σὲ ἀνακουφίζεις) «Επιμαρμένην» (χαίρω πολὺ γάλινη τὴν ἀπόφρασή σου· θὰ εἰδεῖς τὴν ἔγκριση τοῦ φευδωνύμου σου· γράψε μου) «Γαβέρογην (αὐτή η σειρά είναι φραΐα· θὰ τὴν δημοσιεύσω) «Ισίδα, Αἴσιαν κτλ. κτλ.

Εἰς δύος ἑπτατολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ζουλίου, θάπαντήσαντα στὸ ἑρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΛΕΚΧΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 274ου Διεγανωνοῦ Λέξεων.
Αἱ λέξεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δειπνοί μέχρι τῆς
27 Σεπτεμβρίου.

458. Λεξιγράφος
Μιὰ πρόσθετη διὰ ἐνάστης,
Μὲ νῆσος τοῦ Αἴγαλου
Σοφὸς θὰ φανερώσῃς
Ἄλλα καιροῦ ἀρχαῖου.
(εκτίθεται) Κεράριδες Γέτες

459. Στοιχειόγραφος
Ο, τι χωρατὸν καὶ ἀντὶ πῆτε,
Παρεγνθέστε τον ἔνα γράμμα,
Κι' ἔκπληκτοι τότε θὰ ιδῆτε
Ἀπροσδόκητο ἔνα θάμνα:
Γίνεται κάτι λαμπρό,
Ἀπὸ ἀστερία ἀποτελεῖται,
Καὶ ψηλὰ στὸν οὐρανό^ν
Θὰ κοιτάξτε δύοι οἱ λύτραι.
Επανθεμαλλένου.

460. Τονόγριφος
Γνωστὴ πόλη τῆς Γαλλίας
Μὲ τὸν τόνο ἀνεβασθέντον
Κοριτσιοῦ δυνατάκι
Μὲ τὸν τόνο πεσμένο,
Τρίς Κορτεζίνε.

461. Δέντρια
Στὴν «Ηπειρῷ ἔνα βασιλιά
Τάξεις γὰρ νάρθης τῶροι.
Τὸ θηλυκὸν βασίλισσαν,
Σὲ ὅλην ὄρως χώρα.

462. Πυραμίς
+

** *
** * + *
* * + * *
* * * + * * *

Ορίζοντος ἐκ τοῦτον ἀγνοὶ κατὰ σειράν: σύμφωνον, αἰσθητήριον, πόλις τῆς Ἑλλάδος, νεοελλήνην ποιητής ἀρχαῖος δραματικός. — Οἱ σκανδοί καθέτως σιρφατηγός διηγηναῖος. — Μάρον Προσωπιδοφόρος

463. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Αὐτοκράτωρ Βυζαντ.
2 3 4 1 = Ποτὸν
3 4 3 4 7 3 = Δένδρον
4 8 5 8 9 9 8 9 = Μέγας ὄγαλμα
5 3 7 8 9 = Τραγικὸς βασιλεὺς
6 4 5 3 = Ἡφαίστειον
7 8 9 = Νῆπος
8 7 4 8 9 = Κατοικία
9 4 8 2 8 9 = Εντομον

Κομήτης 464. Παικίδη «Ἀρχοστείχης

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ἑπτομένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τοίνου τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεῖται, ἀποτελοῦν δημοτικὴν βασίλισσαν:

1, Γίγας 2, «Ἀρχαῖος μαθηματικός, αστρονόμος» 3, Μεγάλη ἐλληνικὴ νῆσος 4, Σημίτον τοῦ κύκλου 5, «Ἀρ-

χάλα διστυχῆς βασίλισσα.

Αὕτη «Υπερβίς

Αύται + X φρε π δυ
Λεία

Μορτίλη

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ασκήσιον τοῦ φύλλ. 20

254. Δανία-άνιά. — 255. Πάρος-Πόρος. — 256. Διδω-Διδώ. — 257. Τὸ Θύμεγα. 258. Α Σ Π Α Σ. Ι Α 259. Πάσσαλος Σ Α Ο Ρ παπαλλώ ἐν- Π Α Ρ Α Λ Ο Σ προσέτει. (Ἢ Α Α Α Ο Ι ἀνάγνωσις κα- Σ Ο Α Ο Μ Ο Ν Τά στήλας δε- Ι Ο Ω Ο Ζόθενται καὶ ἐξ ΑΡΣΙΝΟΗ τῶν κάτω). — 260-264. Διὰ τοῦ Ε: ἀπτός, μὲν, μέ- ορος, Λέρος, ἔνεδε. — 265. ΠΙΝΝΕΙΟΣ (Πάτραι, Θώρα, ΛοΝδίνον, Ἐλβετία, Βερμίον, Ἀχελώος, Τίβερις). — 266. Πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα. — 267. Εἰς οἰστούδης ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτερος (ἢ Σιών, Όσσα, εἰς, τόσα, μῆνες, θε περὶ πα., τρεῖς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀκλά στοιχεῖα δρ. Θ., τὸ ἑλλήστον τίματα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λέπτα ή λέπτη μὲ ποικίλα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ περισσότερα δρ. 1, 50. Ο χρυσός στοχὸς δρ. 5. Οι μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Η ρυπαντηρία είναι ἀπορίτητη.

[ΔΕ' - 432] Α νταλλάσσουμε τετραδίσκα. Γράφατε Α 'Ανθρέα Παπαθεοδόρου, Περγάμου 26, Αθήναι. Πλοτεις Παρθεός 'Αθανάσιος Διάκος

[ΔΕ' - 433] Α ποταλέσματα τοῦ διαγνωστοῦ μου ἀγράφων ἡθοποιῶν. Βραβεύω Όλιβιέρο Κρόμβελ, Μπουμπουλίνα, Λουπούς υπερυπόκειτο. Μυθικὴ Βασιλοπούλα

[ΔΕ' - 434] Π ρωτομπαίνοντας στὸ διαπλασόνος μου ἀγράφων ἡθοποιῶν. Βραβεύω Όλιβιέρο Κρόμβελ, Μπουμπουλίνα, Λουπούς υπερυπόκειτο. Μυθικὴ Βασιλοπούλα

[ΔΕ' - 435] Ε βασιθητη Καρδούλα, Αττικὸν «Άλες, Ε πειριμένετε. Γολιθί, γράνουμε φωτογραφίες στὸ Μήτηκα; Τιασεμία

[ΔΕ' - 436] Ζ ητῶ ουγγυμητην αὲς σσους ἀργύρως νὰ παντήσω. Λόγοι ἀνάτεροι. — Μόζαρτ

[ΔΕ' - 437]

Πόλη Αίγα, Νινέττα, πᾶς τὰ περνάτα; Νινέττα, αἰώνια νὰ περιμάνε τετραδιάκια;

Χαδιάρα

ΑΞΙΑ ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

[ΔΕ' - 439] Ε λιμένη Γοητεία, μὲ μεγάλη μου χαρά, ἀλλὰ ποῦ ἀκριβῶς νάρθω; Αγρούμπελη

[ΔΕ' - 440] Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ δλους-ες. Απαντώ ἀμέσως. Δ/σες: «Εμμανουήλ Αγγελίδην, Τεραγ. 58 ἀριθ. 1. Νέα Φιλαδέλφεια, Αθήνας. Μάνος

[ΔΕ' - 441] Ε φλαμβός! Ανθρωπάκι = Παρλιάρος, Βεττελβάτης = Αλερτή, Παπουτσιώνος Γέτος = Καραπάτη, Αελθ = Σαρλή, Μόλαρτ = Δραγώνας. Σες δρεσοί, Ταμπλές σὰς ἥρθε. «Ετοι, για νὰ ξέρεται ποιές αἴγινοι δόριφας

[ΔΕ' - 442] Τ ρελλή Κουκλίτσα, διεθύνοντας (ΔΕ' - 213). Ραλάξιος Κύκνος

[ΔΕ' - 443] «Τ ρελλοπαρέα», η Κορυφαλδοτρά δὲν ἔχει καμιά σχέση μὲ τὸν Σόλλογό μας. Μάλιστα μιὰ για πάντα, διὸ δ Σόλλογός μας δὲν δαχολεῖται μὲ τὶς ἀποκαλύψεις, δαχεῖται, ἀν μερικά μας μέλη ἀφ' ἔσωτοῦ των δαχολοῦνται μὲ αὐτές. — ΑΜΙΛΛΑ*

[ΔΕ' - 444] Α γηὴ τὰ ουχαρητήρια μοι τὰ πο διελκυρῆ, γιὰ τὸ χλιδαζόμενό σου διριστά στὸ Πανεπιστήμιο. Οίλχαρη

[ΔΕ' - 445] Α γηὴ, συγχαίρουμε δλόψυχα γιὰ τὸ Πανεπιστημιακὸν σου διριστά. Αμαδρυάς, «Αλκη, Μηραίνη,

[ΔΕ' - 446] Δ δριφαν, ἀν νοτίζεις, πῶς μὲ φρήκες, Δποκαλύψεις τὸ μικρό. Αλκη

[ΔΕ' - 447] Μ ὄντα Βάνα, Αφρινάρα, νὰ μήν ηταν τὸ Χασαναντάρι προφάσεις ἐν δημοτικοῖς; Ράξα Λίτα, δ σύλλογος μας προκηρύσσει στὶς 30 Ιουλίου γατσουρόδρομος στὴν Πρίγκηπο. Πέρνας μέρος; Πινέτα

[ΔΕ' - 448] Ε πιθυμώντας νὰ ποικιλῶ τὶς ἀσχολίες τῆς ἡμέρας μου, ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ διαπλασούλας. Δ/σες: Ειρήνη Κανδρή, Σέρδαρην 17, Νέα Φιλαδέλφεια, Αθήναι, διά: Αγρυπά Πανασέληνος

[ΔΕ' - 449] Δ ἐν σὲ πιστεύα, Δόνιφαν, γιὰ τόσο εἴ- Δ πιστο! Ούτε δ... Σέρλον Χέλμπιτζ, οὗτοι, οὐτε... Μπακογιάνης λέγομαι!. Διοπλ., βεβαιότατα). Κυριαρχος τῆς Γῆς

[ΔΕ' - 450] Α λληλογραφό μογον μὲ Κυπρίσουλα-ες. Κανεὶς δὲν πιστεύων νὰ μοι ἀρνηθή. Γράφατε: Κυρίκην Αθηναϊδην Τριανταφύλλιδου, Κερύνειαν Κύπρου διά: Κυπριωτόπουλο

[ΔΕ' - 451] Μ περιπλανάκος=Β. Νικολάου. Διδ-

μισες τὸ β' γόρμα μου; δὲν πιστεύω νὰ γλασσέ. Αττικὸν «Άλες=Τάκης Κασ-

αμάτης γιὰ νὰ διακόψῃς τὴν ἀλληλογρα-

φία...